

er, saa vidt jeg husker, 1,400,000 Kr., sidstnævnte ca. 550,000 Kr. Der er nu her Tale om at yde et Tilskud fra Statens Side til Københavns Kommunes Dyrtidstillæg til Kommunens Lærere, og det var da ret rimeligt, at det Forhold, der ifølge Lovgivningen fandtes mellem Tilskuddet til Skolevæsenet udenfor København og Tilskuddet til Skolevæsenet i København, ogsaa burde bevares mellem Dyrtidstillæget til Lærerne udenfor København og til Lærerne i København. Da man nu kunde gøre en foreløbig ret nøjagtig Beregning af Dyrtidstillæget til Lærere udenfor København, som gav til Resultat, at det vilde blive ca. 800,000 Kr., var det ikke vilkaarligt, men ret ligetil, at man beregnede, at Forholdet da maatte blive; at Dyrtidstillæget til Lærere i København blev 102,000 Kr., som der er foreslaaet.

Nu siges der af de ærede Talere, som har talt for Underændringsforslaget, at dette Forhold er uretfærdigt. Det skal jeg ikke udtale mig om. Det er muligvis uretfærdigt. Men det er nu en Gang lovordnet, og det forekommer mig, at man ikke ved Lovgivning paa Finansloven skal ændre dette Forhold, men at man, hvis man ønskede det ændret, maatte skride til at ændre selve det uretfærdige Forhold, der er mellem det Tilskud, der ydes til Københavns Skolevæsen, og det, der ydes til det øvrige Lands Skolevæsen. Man maatte tage Spørgsmaalet op, om man ikke skulde ændre dette Forhold, og hvis man naaede dertil, kunde man da ogsaa ændre Forholdet med Hensyn til Dyrtidstillæget. Det er nemlig ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem fra Aalborg (N. C. Christensen) i den Tale, han holdt til Forsvar for Underændringsforslaget, brugte et Udtryk, som vistnok — jeg har ikke set Fortrykket — lød som saa, at naar man ønsker at yde Dyrtidstillæg til Københavns Lærere, ligesom man ønsker at yde det til det øvrige Lands Lærere, skal man ikke hindres af den gældende Lov, som er uretfærdig. Sagen er nemlig den, at det er ikke Rigsdagen eller Lovgivningsmagten, der tager Bestemmelse om, hvilket Dyrtidstillæg der skal ydes til Københavns Lærere, det er Københavns Kommune; og hvis man her tog den Bestemmelse, at saa og saa meget skal Københavns Lærere og Lærerinder have i Dyrtidstillæg, f. Eks. saa meget, som af Staten er bestemt for de øvrige Lærere i Landet, vilde det egentlig være et Indgreb i Københavns Kommunes Bestemmelsesret om at yde Dyrtidstillæg til sine Tjenestemænd. Det er det, Ministeriet har villet undgaa. Man

har ikke i den Henseende villet lægge noget Pres paa Københavns Kommune, hverken i Retning af at give mere eller i Retning af at give mindre. Det undgik man derved, at man anvendte det Forhold, jeg nævnedes før, med Hensyn til Tilskuddet. Det har altsaa været Ministeriets Mening, og er denne Fordeling af disse Tilskud urigtig — og det er jo muligt —, maa man tage det Spørgsmaal op og se at faa den ændret for Fremtiden, saaledes at Fordelingen kan blive retfærdig. Som Sagen ligger nu, kunde Ministeriet ikke handle anderledes, og jeg skal henstille, at man ikke ændrer det Forslag, som er stillet af Ministeriet og tiltraadt af det samlede Finansudvalg.

N. Neergaard: Jeg skal gøre nogle faa Bemærkninger til den højærede Finansminister. Jeg maa overfor ham bestemt fastholde Rigtigheden af de Beregninger, jeg har foretaget, og jeg synes ikke, det lykkedes den højtærede Minister at rokke ved dem paa nogen Maade, som jeg kan anerkende. Ministeren maa dog vistnok indrømme mig, at det ikke er korrekt, naar man vil udregne Merudgiften paa Tillægsbevillingsloven, da at regne med Gennemsnittet for fire Fredsaar. Den højtærede Minister maa ogsaa indrømme mig, at der maa beregnes noget til Udgifter som Følge af nye Love og til den betydelige Udgift, som vil komme paa Grund af de stærkt stigende Priser paa saa godt som alt og da ganske særligt paa Brændsel. Rigtigheden af denne Betragtning blev fuldt ud stadfæstet ved, hvad den højtærede Trafikminister sagde i Gaar, idet han ganske kunde godkende de Betragtninger, jeg i saa Henseende havde anstillet, og udtalte, at man maatte være forberedt paa en endogsaa betydelig Nedgang af Statsbanernes Overskud i indværende Finansaar. Jeg tror derfor, at naar jeg paa disse tre Poster har regnet godt 10 Mill. Kr. ud over, hvad Regeringen har anslaaet, har jeg været meget beskedden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Tallet let kan blive meget højere; lavere tror jeg i hvert Fald ingenlunde, det bliver.

Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde givet en Art Anvisning paa yderligere Udgifter, idet jeg havde henvist til forskellige Institutioner: Aandsvageanstalterne, Juelsminde Kysthospital, Højskolerne, forskellige Børnehjem og Opdragelsesanstalter, som havde henvendt sig til Lovgivningsmagten og sagt: Vi udfører et Arbejde, som i Statens Interesse maa og skal gøres, det har Staten er-